

เราทำกรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺสฺโต

ถาม-ตอบ ปัญญาธรรม วันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๗
ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “อนันตริยกรรม การโกหก และกรรมโสด”

ลูกมีคำถามดังนี้

๑. ในกลุ่มเพื่อนๆ ของลูกมีการถกเถียงกันเรื่องอนันตริยกรรม ว่าด้วยการฆ่าพ่อแม่ในกรณีที่พ่อแม่ไม่รู้สึกรู้สีกตัว สมองยังไม่ตาย มีชีวิตต่อไปด้วยเครื่องช่วยหายใจ แต่ไม่สามารถฟื้นขึ้นมาได้ตลอดชีวิต ชีวิตของพ่อแม่อยู่กับการตัดสินใจของลูกว่าจะให้ท่านไปหรือจะยื้อท่านไว้ด้วยการต่อเครื่องช่วยหายใจ

โดยเพื่อนของลูกมีความเห็นว่า หากเป็นเช่นนี้ก็ถือว่าเป็นกรรมของเราที่จะต้องสูญเสียทรัพย์สินที่มีทั้งหมดเพื่อต่อเครื่องช่วยหายใจต่อไปจนกว่าเราจะไม่มีทรัพย์สินหรือทำต่อไม่ไหว เพราะการสั่งให้แพทย์ถอนเครื่องช่วยหายใจจะเป็นอนันตริยกรรมทันที แม้การตั้งจิตว่าเราไม่ต้องการฆ่าพ่อแม่ แต่เจตนาของปุถุชนที่จะทำให้บริสุทธิ์ขนาดนั้นยากมาก รบกวณหลวงพ่อให้ความกระจ่างลูกด้วย

๒. พ่อแม่รักลูกมาก สวดมนต์ให้ลูกทุกวัน แต่ไม่ได้ปฏิบัติธรรม ลูกจึงออกอุบาย (โกหก) พ่อแม่ไปว่า ระหว่างวันที่ไม่ได้ทำอะไรที่ต้องจดจ่อใช้ความคิด ขอให้พ่อแม่สวดมนต์ให้ลูกตลอดเวลา ถ้าชี้แจงก็ให้หนีในใจแค่พุทโธ รั่มโม สังฆม ตลอดเวลา จนกระทั่งหลับไป จะทำให้ตอนสวดมนต์ให้ลูกจะได้รับประโยชน์มากขึ้น

(ลูกไม่กล้าบอกว่าพุทโธอย่างเดียว กลัวพ่อแม่จะรู้ทันให้มาปฏิบัติ) จริงๆ ลูกทราบว่าคุณไม่ได้ประโยชน์อันใดเลยในการที่ให้พ่อแม่ทำเช่นนี้ เพราะท่านก็ได้ของท่านเอง การโกหกพ่อแม่แบบนี้เป็นบาปหรือไม่

๓. ธรรมโอสถที่รักษาโรคได้คืออริยผลเท่านั้นหรือไม่ ลูกได้ทราบว่าหลวงปู่ มั่นหายป่วยจากโรคถ่ายเป็นเลือดเพราะได้สภิกขาคามีผลที่ถ้ำสาริกา (ถ้าจำผิดขอภัย ด้วย) และหลวงตาหายจากโรคเสียดอกได้อานาคามีผล เคยฟังหลวงพ่อบอกเรื่องทิดประยูร ที่เป็นลูกศิษย์หลวงตาหายป่วยจากมะเร็งลำไส้ ที่หมอบอกว่าตายแน่ใน ๖ เดือน หายป่วยเพราะพุทฺโธ

อยากทราบว่า ถ้าไม่ได้อริยผล เพียงแค่พุทฺโธจะเป็นธรรมโอสถที่รักษาโรคได้หรือไม่ หรือแค่ทำให้รักษาใจไม่ให้ป่วยไปตามกายแค่นั้น กราบขอบพระคุณอย่างสูง

ตอบ : อันนี้ข้อ ๑ ๒ ๓ นะ ที่นี้เอาข้อที่ ๑ ก่อน

“๑. กลุ่มเพื่อนของลูกถกเถียงกันว่าเรื่องอนันตริยกรรม”

อนันตริยกรรม อนันตริยกรรมในพระพุทธศาสนา เห็นใหม่ ทำพระพุทฺธเจ้าให้หือเลือด ฆ่าพระอรหันต์ ฆ่าพ่อฆ่าแม่ ทำสังฆเภท นี้อันตริยกรรม คำว่า “อนันตริยกรรม” มันต้องสมบูรณ์ของมันถึงเป็นอนันตริยกรรม

นี่เขาบอกว่า กลุ่มเพื่อนถกเถียงกันเรื่องอนันตริยกรรม เรื่องการฆ่าพ่อฆ่าแม่

จะนั้น ในการฆ่าพ่อฆ่าแม่ ดูลิ ดูที่ข่าวในปัจจุบันนี้ฆ่าพ่อฆ่าแม่ อย่างนั้นนะ อนันตริยกรรม เพราะเขาจงใจ เขาจงใจ เขาตั้งใจ แล้วเขาวางแผน แล้วทำประสบความสำเร็จด้วย สมบูรณ์เลย นี้อันตริยกรรม ฆ่าพ่อฆ่าแม่

แต่ขณะนี้ปัจจุบันนี้โลกเขาถกเถียงกันเรื่องนี้มาก เรื่องว่าพ่อแม่เจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าพ่อแม่เจ็บไข้ได้ป่วย เราจะรักษากันแบบใด ถ้ารักษาไป ที่ว่าอย่างนี้เป็นอนันตริยกรรม

ในวงการแพทย์เขากำลังถกเถียงกันเรื่องการุณยฆาต เขาถกเถียงกันอยู่ใช่ไหม ว่าคนป่วยแล้ว มันถึงที่สุดแล้วเราควรจะให้เขาหมดอายุไหม ทางวงการแพทย์เขาถกเถียงกันหัวข้อนี้ ถ้าหัวข้อนี้ นี่เขาถกเถียงกันไปอยู่

จะนั้น สิ่งที่ว่าเพื่อนลูกถกเถียงกัน เราก็ถกเถียงไปกับเขา อนันตริยกรรม เวลาถ้าไม่ศรัทธาในพระพุทธศาสนา เราก็อีลุ่ยฉุยแฉก ใช้ชีวิตเราไป อีลุ่ยฉุยแฉกไป แต่พอมา

ศึกษาพระพุทธศาสนาบ้าง ในประเด็นศาสนา ก็เอามาเป็นประเด็นทำให้เราก้าวเดินไปไม่ได้ นี่ทำอย่างนี้เป็นอนันตริยกรรม

มันจะเป็นอนันตริยกรรมไปที่ไหน อนันตริยกรรม ดูลิ ทั้งพ่อทั้งแม่ ไม่ดูไม่แล ไม่คิดถึงเลย นั่นนะไม่สนใจเลย แต่สนใจขนาดนี้ ถ้าสนใจขนาดนี้ เวลาพ่อแม่เจ็บไข้ได้ป่วย เราก็อุปัฏฐากอยู่ เราก็ดูแลอยู่แล้ว ถ้าดูแลอยู่แล้ว มันเป็นทางการแพทย์นะ ทางการแพทย์เขาวินิจฉัยว่าอย่างไร ทางกรแพทย์เขาวินิจฉัย เราไม่ได้วินิจฉัย ถ้าวินิจฉัย เห็นไหม

สิ่งที่ว่าในวงการเพื่อน ๆ เถียงกันเองว่า ถ้าอนันตริยกรรมเรื่องการฆ่าพ่อฆ่าแม่ ที่ว่าพ่อแม่เจ็บไข้ได้ป่วย ไม่รู้สึกตัว แต่สมองยังไม่ตาย ยังมีชีวิตต่อไป ใช้เครื่องช่วยหายใจ แล้วก็ว่าถ้าอย่างนี้ถ้าทำไปแล้วมันเป็นอนันตริยกรรม ๆ

มันไม่เป็นอนันตริยกรรมหรอก เราดูแลพ่อแม่เรามาขนาดนี้ มันอยู่ที่ว่า ทางกรแพทย์เขาวินิจฉัยได้อย่างไร เราเคยมีลูกศิษย์นะ เขามีการศึกษา แล้วเขามีเงินมาก บ้านเขามีเงินมาก บ้านเขาเป็นเศรษฐี เขาเอาแม่ของเขาไปไว้ในโรงพยาบาล เอกชน โรงพยาบาลเอกชนเขาสูบเงินไปจนพอแรงแล้วละ

เขาเป็นคนเล่าให้เราฟังเอง เขาบอกว่าเขามีพี่น้อง ๓-๔ คน แต่เขาเป็นลูกคนเล็ก คนสุดท้อง ลูกคนเล็กแล้ว ปรึกษาอย่างไรแล้ว พี่ ๆ น้อง ๆ ปรึกษากันไม่ได้ว่าจะทำอย่างไร เพราะว่าแม่เป็นเบาหวาน

พ่อแม่เป็นเบาหวาน เริ่มต้นแม่เป็นคนรักสวยรักงามมาก แล้วเขาเป็นลูกคนเล็ก ผู้หญิงด้วยนะ เขาจะพาแม่เขาไปเสริมสวยตลอด แม่เขาเสริมสวย ชอบความสวยงาม แล้วพอตัวเองเป็นเบาหวาน เข้าโรงพยาบาล หมอวินิจฉัยแล้ว เพราะมันกินเข้ามาแล้วต้องตัดเท้า พอตัดเท้า แม่ไม่ยอมรับ แม่ทำใจไม่ได้ เพราะรักสวยรักงาม แล้วอยู่ดี ๆ จะมาตัดเท้าทิ้ง แล้วก็วิตกวิจารณ์ว่า ถ้าเขาตัดเท้าเราไป เราตายไปแล้ว ถ้าไปเกิดใหม่มันจะเป็นคนพิการหรือเปล่า เท้าเขาจะมีหรือเปล่า แม่คิดมากไป

ลูกก็เกลียดล่อม ลูกก็อธิบายจนแม่ยอมรับได้ แม่ยอมรับได้ ให้ตัดนะ เป็นเบาหวาน ตัดทีละท่อนๆ นะ เพราะเขามีสตางค์ เขามีสตางค์มาก แล้วพี่ๆ น้องๆ เขาดูแลรักษา มีสตางค์

ลูกมาแล้วให้ฟังนะ เขาก็รักแม่เขา เขามีการศึกษา เขาดอกเตอร์นะ เขามีการศึกษา เขาเห็นว่ามันเป็นไปไม่ได้นะ แล้วเขาบอกว่าจนหมอที่โรงพยาบาล ฟังแล้วมันเศร้า หมอที่โรงพยาบาลเขามาประชุม เขามาประชุมกับพวกญาติๆ บอกว่าญาติพี่น้องให้ปรึกษากันนะ ให้ปรึกษากัน

คือเขาสงสารนะ เขาสงสารว่า เฮ้ย! เงินเอ็ง ภูเขาจนพอแล้วแหละ เงินเอ็ง ภูเขาจนหมดแล้ว เงินเอ็ง ภูเขาจนแบบว่าภูเขาจนใจเลย จนสุดท้ายแล้วนะ เขาก็บอกว่าจนพี่ชายเขายอมรับได้ ก็ให้ถอดเครื่องช่วยหายใจ

เขาบอกว่า มันตายตั้งนานแล้วแหละ มันเขี้ยวมาตลอด นี่ลูกคนเล็กเขาพูดนะ ว่ามันเขี้ยวแล้วแหละ โดยสามัญสำนึก แม่ตายแล้วแหละ แต่มันอยู่ได้ด้วยเทคโนโลยี อยู่ได้ด้วยเครื่องเทคนิคให้ดำรงชีพไว้เท่านั้นเอง พอเขาถอดเครื่องช่วยหายใจก็เสีย มันเสียมาแล้วแหละ ถอดก็เสีย

พอเสียแล้วเขาลาออกจากงานเลย เขาทำงานมีตำแหน่งดีมาก เขาทำงานตำแหน่งดีเพราะเขาจบมาจากนอก ทำงานตำแหน่งดีมาก เขาลาออกจากงานมาหาเราเลย บอก หลวงพ่อ ลาออก เพราะอุปฏฐากแม่ เห็นแม่ตั้งแต่เจ็บไข้มันแบบว่ามันสังเวชว่าชีวิตมีเท่านี้เองหรือ เขาสะเทือนใจมาก จนเขาลาออกจากงาน เขาจะมาปฏิบัติธรรมเลย แล้วเขาก็มาปฏิบัติอยู่พักหนึ่ง แล้วตอนนี้กลับไปทำงานใหม่แล้ว

พอมันสะเทือนใจใช่ไหม ใหม่ๆ มันสะเทือนใจมาก โอ้ย! มันเสียใจมาก แล้วมันสังเวช สังเวชว่า โอ้โฮ! แม่เป็นอย่างนี้ๆ มาหาเรานะ มาเล่าให้ฟังหมด

นี่กรณีนี้กรณีหนึ่ง จนหมอเขาบอกให้ปรึกษากันนะ หมอเขาเตือนตลอด ให้ปรึกษากันนะ คือหมอเขาเอาเงินจนเขาอายุ หมอมันยังอายเลย แต่เพราะว่าความดันทุรังของพี่ๆ น้องๆ ดันทุรังว่าจะเอาไว้ๆ นี่กรณีหนึ่งนะ แล้วเราจะยกกรณีของครูบาอาจารย์ให้ฟัง

กรณีของหลวงปู่ชา ตอนนั้นหลวงตาท่านยังมีชีวิตอยู่ แล้วลูกศิษย์หลวงปู่ชา มาหาหลวงตาที่สวนแสงธรรม บอกว่า ตั้งแต่ผู้ว่าจังหวัดอุบลฯ กับคนบดีของชาวอุบลฯ บางฝ่ายเห็นว่าหลวงปู่ชาท่านเป็นแบบว่าช่วยตัวเองไม่ได้หลายสิบปี อยู่บนรถเข็น

เขาก็บอกว่า ฝ่ายหนึ่งก็บอกว่าต้องปล่อยให้ท่านไปตามธรรมชาติแล้วละ อีกฝ่ายหนึ่ง อย่างไม่ยอม อย่างไม่ยอม พอไม่ยอมปั๊บ ก็มาหาหลวงตา

หลวงตาท่านเทศน์ ท่านเทศน์ให้เห็นเลยว่า จะให้ท่านไปโดยสะดวกของท่าน หรือเราจะดึงไว้ด้วยศรัทธาด้วยความเชื่อ แต่ให้ท่านทุกข์ท่านทรมาน

พระอริยบุคคลมีความทุกข์ใหม่ แต่ในสายตาของท่าน ท่านเทศน์ไปนะ เขาก็เอาเทศน์นี้ไปเปิดที่วัดหนองป่าพง เอาเทศน์หลวงตาไปเปิดที่วัดหนองป่าพง พอหลวงตาเทศน์ถึงให้เป็นสัจจะเป็นความจริง ให้อั้วเราก็รักนะ คนมีกิเลสก็รักพ่อรักแม่ ญาติพี่น้องก็อยากให้อยู่นานๆ ทั้งนั้นนะ แต่ถ้ามถึงเวลาแล้วมันก็ต้องพลัดพรากไป เราก็ต้องเสียใจเป็นธรรมดาทั้งนั้นนะ

แต่พระนักปฏิบัติเขาปฏิบัติมาแล้ว สัจจะความจริงเขาพิสูจน์แล้วว่าความตาย เป็นเรื่องธรรมดา การเกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นเรื่องธรรมดา แต่พวกเรา เพราะเรามีกิเลส เพราะเรามีความรักมีความผูกพัน มันไม่ธรรมดา เราก็อยากจะได้ไว้ เพราะคนมีกิเลสคิดอย่างนั้น

คนมีคุณธรรมเขาบอกเกิด แก่ เจ็บ ตายนี้เป็นเรื่องธรรมดา มันเวียนว่ายตายเกิดตามวัฏฏะ แต่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติท่านปฏิบัติของท่าน ท่านเห็นตามความเป็นจริงของท่านแล้ว ท่านเห็นเป็นเรื่องธรรมดา ท่านไม่ติดข้องอะไรหรอก แต่ลูกศิษย์ไปดึงกันไว้ ลูกศิษย์ไปดึงกันไว้ พอเอาเทศน์นี้ไปเปิด พอเปิดแล้ว ฟังเทศน์จบแล้ว ประชุมตกลงว่าให้ปล่อยเป็นธรรมดา พอชักเอาเครื่องช่วยหายใจทั้งหมด ท่านก็ไปโดยธรรมชาติของท่าน

นี่มันเรื่องธรรมดา อนันตริยกรรมตรงไหน ถ้าบอกว่าแม่เป็นอย่างนั้น พ่อแม่เป็นอย่างนี้ แล้วมันจะเป็นอนันตริยกรรม มันอนันตริยกรรมตรงไหน มันคิดกันไปเองไง

ถ้ามีเงินทองเท่าไรนะ ต้องสูญเสีย ต้องยอมสูญเสียจนหมดทรัพย์หมดสิน
หมดทรัพย์สิ้นไปแล้วเราต้องยอมรับความเป็นจริง

โอ้ย! พระพุทธเจ้าสอนให้มีปัญญานะ พระพุทธเจ้าสอนให้มีปัญญาหรือ
พระพุทธเจ้าสอนให้โง่ พระพุทธเจ้าสอนให้มีปัญญา หรืออย่าใช้ปัญญาโดยเล่ห์กลนะ
อย่าใช้ปัญญาด้วยความฉ้อฉล

ถ้าพูดอย่างนี้บ้าง ไข้อยู่ๆ ที่มันไม่ดูพ่อแม่บอก “หลวงพ่อบอกให้ทิ้งเลย”
ไอ้คนที่ไม่อยากดู มันรอหลวงพ่อสับสนุนนี่ ไอ้พวกฉ้อฉลมันรอเลยนะ “ถ้าหลวงพ่อบอก
อย่างนี้ แหม! เข้าทางเลย ต่อไปนี้พ่อแม่ก็อยู่ของพ่อแม่ไปเลยนะ ฉันไม่มี ฉันจน”
มันก็คิดไปนู่น เห็นไหม

ถ้าเราคิดด้วยความบริสุทธิ์ใจใจ อีกกรณีตัวอย่างหนึ่ง กรณีอย่างหลวงปู่หล้า
หลวงปู่หล้า ภูจ้อก้อ ลูกศิษย์ลูกหาท่านก็เยอะ ท่านก็ใช้เครื่องช่วยหายใจทั้งหมด
แล้วพอสุดท้ายเขานิมนต์หลวงตาไปดู หลวงตาไปดูแล้วหลวงตาก็เรียกหมอมา คุยกับ
หมอบอกๆ คนเลยว่ากรณีของหลวงปู่หล้าเป็นอย่างไร

หมอบอกว่า ถ้าชักออกก็ตายทันที อยู่ได้ด้วยเครื่องช่วยหายใจ ทุกคน
ตัดสินใจไม่ได้ หลวงตาท่านปรึกษากับนายแพทย์ทั้งหมด ผู้ชำนาญการทั้งหมด เสร็จ
แล้วหลวงตาสั่งเอาออก

ท่านสลัดใจ ท่านเทศน์ไว้ ไปเปิดเทปเก่าๆ หลวงตาฟังให้ดี ท่านบอกว่า
เวลาชักสายเครื่องช่วยหายใจของหลวงปู่หล้าออกมา ไอ้สิ่งที่มันเสียอยู่ข้างในมันพุ่ง
ออกมาเลย ของเนาในร่างกายมันออกมาพร้อมสายนั้นเลย พอชักออกมา ท่านก็เสีย

ท่านเสียอยู่แล้ว กรณีหลวงปู่หล้า ภูจ้อก้อ หลวงตาไปสั่งเอง เพราะวาก็ตกลง
กันไม่ได้เหมือนกัน ก็ครูบาอาจารย์ ลูกศิษย์เป็นผู้ชำนาญการทางการแพทย์เยอะแยะ
ไปหมด แล้วทุกคนก็อยากได้บุญทั้งนั้นนะ เขาก็ช่วยกันดูแลท่านเต็มที่

แล้วหลวงตาท่านไปเยี่ยม ท่านบอกว่าไปดูครั้งแรกก็กลับมา ท่านไปดู ๓ วัน
วันที่ ๓ ประชุมผู้ชำนาญการทั้งหมด แพทย์ทั้งหมดบอกว่ามันเสียแล้วละ อยู่ได้ด้วย
เครื่องช่วยหายใจเท่านั้น

หลวงตาท่านสั่งให้เอาออกเลย แล้วหลวงตาท่านยืนดูอยู่ด้วย ท่านบอกว่า
สังเขมมาก พอมันชักออกมา ของเสียมันพุ่งตามออกมาเลย

อย่างนี้อันตรียกรรมหรือเปล่า

พ่อแม่เราเป็นพระอรหันต์ของลูก ใช้ เป็นพระอรหันต์ของลูก เป็น
อนันตรียกรรม แต่ที่พระอรียบุคคล เป็นอนันตรียกรรมหรือเปล่า

ให้ท่านไปตามสังขธรรม สังขธรรม เกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นเรื่องจริง เกิด แก่ เจ็บ
ตายเป็นเรื่องธรรมดา เกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นของประจำโลก มันเป็นสังขะ มันเป็นสังขะ
แล้วเราจะไปยืนขวางสังขะ ยืนขวางความเป็นจริง ว่าฉันรักมาก ฉันห่วงแหม่มาก ฉัน
ทะนุถนอมมาก โอ๊ย! ฉันทัญญ ฉันทัญญ ฉันทัญญ ฉันทัญญ ฉันทัญญ ฉันทัญญ ฉันทัญญ ฉันทัญญ ฉันทัญญ ฉันทัญญ

**เอ็งจะยื้อกรรมหรือ เอ็งจะขวางกรรมใช้ไหม เอ็งจะขวางความ
จริงใช้ไหม ไม่ให้ความจริงมันแสดงตนใช้ไหม ความจริงมันเป็นความ
จริงเว้ย เราเองเราก็รัก นี่พูดถึงมัชฌิมาปฏิปทา อย่างนี้มัชฌิมาปฏิปทา**

ตอนนี้เขาเถียงกัน ทางสายกลาง

ไ้อ์กลางซี้ซ่า ไ้อ์กลางซี้ลลาด ไ้อ์กลางหลบหลีก นั้นหรือทางสายกลาง นี่สาย
กลางใหม่

มัชฌิมาปฏิปทา ให้มันสมความเป็นจริงของมัน แล้วมันจะเป็นจริงของมัน

กรณีนี้เขาเถียงกันเยอะ เขาเถียงกันมากกว่าเป็นอนันตรียกรรม

อนันตรียกรรมที่ไหน ดูแลมาขนาดนี้เป็นอนันตรียกรรมที่ไหน แล้วก็เวลาพูด
ไ้อ์ตรงนี้มันฟังไม่ได้ “เพื่อนๆ บอกลูกว่า ถือว่าเป็นกรรม เราจะต้องสูญเสียทรัพย์สิน
ทั้งหมด...” โอ้โฮ! “...เราจะต้องสูญเสียทรัพย์สินที่เรามีทั้งหมดเพื่อต่อเครื่องช่วยหายใจ
จนกว่าเราจะไม่มีทรัพย์สินทำต่อไปไม่ไหว”

พูดถึงถ้าแม่ยังพูดได้นะ เอาแม่ขึ้นมาแล้วถามว่าแม่เห็นอย่างนั้นด้วยจริงหรือ
เปล่า ถามแม่สิ เป็นอย่างนั้นจริงหรือเปล่า

เราต้องดูแลรักษา มันรักษาด้วยสุดความสามารถ แล้วตอนนี้เรื่องทรัพย์สินฯ ถ้าเป็นตอนนี้ละ บัตรทองเขาดูแลให้ มันจะไม่ต้องขนาดนั้น ใ้หนี้พูดอย่างนี้ ถ้าพูดถึงมัน พูดในทางชักนำไปสุดโต่งทางหนึ่ง แต่ถ้าบอกว่า อย่างนี้เราไม่รักพ่อรักแม่ เราไม่ต้องดูแลพ่อแม่ มันก็ไม่ใช้

มันเป็นความจริง มันเป็นความจริง เราก็มีเวรมีกรรม พ่อแม่เราก็มีเวรมีกรรม ทุกคนมีเวรมีกรรมมา เวรกรรมของคน ดูลิ อย่างเช่นเตี้ยเรานอนหลับไปเฉยๆ อย่างนั้นนะ นอนหลับนี่ปกติไม่เป็นอะไรนะ นอนหลับก็ไปเลย นี่ไง มันเป็นอย่างนี้

แต่แม่ แม่ล้มหลายที แม่เจ็บหลายที แล้วสุดท้ายติดเชื้อ แม่ก็เสียไปอย่างเตี้ย ท่านเองท่านไม่ค่อยสนใจเรื่องบุญกุศลนะ แต่เวลาท่านเสีย ท่านเสีย โอ๊ย! สบาย เสียแบบสุดยอดเลย นอนหลับแล้วก็ไปเลย พอบอกว่าเสีย เขามอบอกว่าเสียนะ ชาวบ้านเขาไม่เชื่อ ก็ยังเดินไปเดินมาปกติ คนปกตินอนหลับไปเลย

นี่เขาก็มีเวรมีกรรมของเขา จะไปดี ไปทุกข์ ไปเจ็บ ไปไข้ แต่ละบุคคลมันไม่เหมือนกัน ท่านก็มีเวรมีกรรมของท่าน เราก็มีเวรมีกรรมของเรา เราเกิดมาเป็นลูกใช้ไหม เรามีสายบุญสายกรรมก็ต้องมีเป็นเรื่องธรรมดา เราก็ดูแลสุดความสามารถของเรา แต่ไม่ใช่ใครพูดอย่างนี้ว่า เรามีทรัพย์สินแล้วเราต้องสูญเสียให้หมด แล้วยังจะต้องกู้หนี้ยืมสินมาอีกทั้งหมด

แต่ถ้ามันมีโอกาสที่จะรักษาหาย เราก็เห็นด้วยนะ ถ้ามันมีโอกาสรักษาหาย เพราะชีวิตมันมีค่ากว่าเงินทอง ชีวิตที่มันมีค่า ชีวิตที่อยู่ได้ เงินทองไม่มีค่าหรอก แต่ถ้าชีวิตของเรามันรักษาไม่ได้ นี่เขาบอก “ไม่สามารถฟื้นขึ้นมาได้ตลอดชีวิต อยู่ในเครื่องช่วยหายใจ ไม่สามารถฟื้นขึ้นมาได้ตลอดชีวิต ชีวิตของพ่อแม่อยู่ในการตัดสินใจของลูก”

มันฟื้นไม่ได้แล้ว มันฟื้นไม่ได้ ทางการวินิจฉัยของแพทย์เขาวินิจฉัยอย่างนั้นได้ ใ้้อย่างนี้ ภาษาเราเลย ต้องให้แพทย์วินิจฉัย พอวินิจฉัยจบแล้วนะ ทำอย่างไรก็ทำตามนั้น ทำตามนั้นเลย

นี่พูดถึงว่า อยู่กับความจริง คำว่า “อนันตริยกรรม” แล้วเขาก็เอาคำว่า “อนันตริยกรรม” มาขู่ พ่อขู่เราแล้วเราก็กวบบวกไปกับเขา

เราทำกรรมนะ เราเกิด เห็นไหม มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรม เป็นที่พึ่งอาศัย เราเกิดมาเพราะเรามีเวรมีกรรม เราถึงมาเกิด แล้วเราก็มามาทำดีทำชั่วกันอยู่นี่ เราเกิดมาจากกรรม แล้วเราก็กังทำกันอยู่นี่ ทำดีก็กรรมดี ทำชั่วก็กรรมชั่ว ใครทำอะไรได้แค่ไหน เราทำกรรมดีกรรมชั่ว อยู่นี่ แล้วเราก็กังทำของเราอยู่ เราก็กังทำดีของเราอยู่ แล้วจะต้องให้ใครมา ตะคอก มาขู่ขนาดนี้ เป็นอนันตริยกรรม

ก็เราทำเอง เรารู้ เรารู้ เราเป็นคนทำเอง เราไม่มีเจตนาทำอย่างนั้น ไม่เป็น บอกละว่าไม่เป็นอนันตริยกรรม แล้วถ้าเราเป็นลูก เราดูแลพ่อแม่เราสุดความสามารถแล้ว ถ้ามันแบบฟันไม้ได้แล้ว ทุกอย่างไม้ได้แล้ว อยู่ที่วินิจฉัยทางการแพทย์

อย่างที่เรารู้ ลูกศิษย์คนหนึ่งมาพูดให้ฟังนะ โรงพยาบาลเอกชนนะ มีโรงพยาบาลเอกชนที่ไหนบ้างเขาบอกว่า ให้ญาติๆ ไปปรึกษากันนะ เพราะฉันอายุ เอาสตางค์เอ็งจนฉันอายุแล้วนะ ฉันเอาสตางค์ของแกจนฉันยังอายุเลย นี่ขนาดโรงพยาบาลเอกชนเขายังพูดอย่างนั้นเลย เขาบอกว่าให้ญาติไปปรึกษากันๆ

ไอ้ของเรา เราก็กังปรึกษาทางการแพทย์ เราดูทางการแพทย์ให้ตามความเป็นจริง แพทย์เป็นเครื่องยืนยันนะ เขาชำนาญการ วิชาชีพของเขา เขาดูแลของเขา เขาวินิจฉัยอย่างไร เราช่วยเต็มที่เลย เราช่วยสุดความสามารถของเราเลย เราไม่ทิ้งหรือ

แต่ถ้าพูดอย่างนี้บอกว่า อ้าว! จะต้องให้หมดสินทรัพย์สินอะไรไปเลย มัน ทะแ่ม่งๆ มันแปลกๆ เหมือนกับคนตายไปแล้วมีพิธีศพ คนนั้นจะจัดพิธีอย่างนั้น คนนี้จะจัดพิธีอย่างนั้น เวลาพ่อแม่อยู่ ไม่เคยดูพ่อแม่เลยนะ พ่อแม่อยู่ ไม่เคยมาเหลียวมาแลเลย พ่อแม่ตายนะ ต้องจัดพิธีงเต็ก ๕๐ ชั้นเลย ต้องเผาปราสาท ๕๐๐ ชั้นเลย เพื่อว่าฉันรักแม่มาก

ทุเรียนสักลูกหนึ่ง กล้วยสักใบหนึ่ง มิ่งเคยให้แม่มิ่งกินไหม มิ่งเคยมาดูพ่อแม่ มิ่งไหมตอนมีชีวิต เคยมาป้อนน้ำป้อนข้าวพ่อแม่มิ่งไหม ตรงที่เอ็งมาป้อนข้าวป้อนน้ำ พ่อแม่มิ่งนี่มันสำคัญกว่าไอ้มิ่งจะทำงานศพใหญ่โตอีก ถ้ามิ่งทำงานศพซะใหญ่โตเลย แต่ตอนพ่อแม่เอ็งอยู่ เอ็งเคยมาดูพ่อแม่เอ็งบ้างไหม นี่คนตายชายคนเป็นไง

เวลาตายไปแล้วจะจัดงานใหญ่โต มันจัดเพื่อใคร ก็จัดเพื่อหน้าเอ็ง ไม่ได้จัดเพื่อ พ่อแม่เอ็ง ถ้าเอ็งจัดเพื่อพ่อแม่เอ็ง เอ็งทำบุญกุศลอุทิศให้พ่อแม่เอ็งสิ คนเจ็บคนป่วย ในโรงพยาบาลเยอะเยอะ เอ็งช่วยเขาสิ ช่วยอุทิศให้แม่เอ็ง จะไปจัดงานศพเอาหน้าเอา ตา ไอ้นั้นมันกินไป นี่พูดถึงเวลาโลกคิดกันอย่างนั้นไง

นี่พูดถึงอนันตริยกรรม เราดูนะ เราดูที่ใครรักพ่อรักแม่ ใครทำ อย่างนั้น เพราะอะไร เพราะว่าเขารักพ่อรักแม่คือเขารักตัวเขา เขารัก หัวใจของเขา หัวใจของเขาเรียกร้อง หัวใจของเขามันสะเทือนใจ เขาก็ ดูแลพ่อแม่เขา แสดงว่าจิตใจของเขามีคุณธรรม แต่ถ้าเขาไม่ดูแล เขา ไม่รักษา เขาไม่ดูแล นั่นจิตใจของเขาเป็นอย่างนั้นเอง

จะนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้น เราเป็นคนทำกรรมเอง ไม่ต้องเชื่อ ไอ้เพื่อนพูดอย่าง นั้น เพื่อนมันมีอะไร เพื่อนกับเรา เราก็ก็นเขียนมาถามหลวงพ่อกับ แสดงว่าเพื่อนก็โง่ เหมือนเรา ถ้าเราไม่โง่ เราไม่เขียนมาถามหลวงพ่อกับหรือ เพื่อนมาพูดอย่างนั้น อัด เพื่อนมันไปเลย บอกเงินของกู เรื่องอะไรของเอ็งจะต้องทำอย่างนั้น นี่พูดไม่ให้ เป็นเหยื่อไง

“๒. พ่อแม่รักลูกมาก สวดมนต์ให้ทุกวัน แต่ไม่ได้ปฏิบัติธรรม ลูกจึงออก อูบาย (โกหก) พ่อแม่ไปว่า ระหว่างวันที่ไม่ได้ทำอะไรที่ต้องจดจ่อใช้ความคิด ขอให้ พ่อแม่สวดมนต์ให้ลูกตลอดเวลา ถ้าชี้เกียจก็ให้นึกแค่พุทโธ ธัมโม สังฆะตลอดเวลา จนกระทั่งหลับไป จะทำให้ตอนสวดมนต์ให้ลูกจะได้ประโยชน์มากกว่านี้”

นี่วงเล็บ เขาไม่กล้าบอก นี่เขาเขียนว่าโกหกไป พอโกหกแล้วก็ไม่สบายใจ นี่ เขาก็เขียนเองว่าออกอูบาย ออกอูบายให้พุทโธ

กรณีนี้ถ้าพูดถึงโกหกนะ เวลาหลวงปู่มันท่านไปกับมูเซอ ท่านไปอยู่นั้นนะ ท่านเดินจงกรมของท่าน พวกมูเซอเขาบอกว่าเสือเย็น เสือเย็น หัวหน้าเขาบอกว่า เสือเย็น เสือเย็นคือพวกเสือสมิง เขาจะมาหลอกจับคนไปเป็นเหยื่อ ฉะนั้น เขาก็บอกให้ไปเฝ้าไปดูไปแล เขาก็มาเฝ้าดูแล ท่านก็เดินจงกรมอยู่นั้นนะ

จนสุดท้ายแล้วเขาบอกว่าไม่เห็นมีโทษอะไรเลย ท่านก็เดินไปเดินมา ก็ไปถามว่าท่านเดินทำไม

ท่านบอกว่าท่านเดินเพราะพุทฺธโรท่านหาย ท่านเดินหาพุทฺธโรของท่าน พอเดินหาพุทฺธโรของท่านแล้วพวกชาวบ้านก็บอกว่า แล้วถ้าผมช่วยหาได้ไหม เพราะช่วยหาเจอแล้วจะได้ไป ๆ ซะ เพราะกลัวว่าเป็นเสือเย็น

ก็บอกว่า ชาวบ้านช่วยหายิ่งใหญ่ เพราะมันหาไม่เจอ ถ้าชาวบ้านช่วยหาอาจจะได้พบพุทฺธโรเร็วขึ้น ชาวบ้านเขาก็ไปเดินพุทฺธโรบ้าง เดินพุทฺธโร อย่างนี้โกหกหรือเปล่า โโกหกหรือเปล่า

ชาวบ้านเขาบอกว่าพุทฺธโรหาย ๆ ฉะนั้น พอผู้ใหญ่บ้านเขาไปเดินจงกรมของเขา กำหนดพุทฺธโรของเขา แล้วจิตเขาลง พอจิตเขาลงตุม! จิตเขาลงแล้วมันสว่างไปหมด มันรู้ พุทฺธโรไม่หาย พุทฺธโรท่านไม่หาย มาหาหลวงปู่มันนะ “พุทฺธโรตู้ไม่หาย พุทฺธโรสว่างไสว ตู้โกหก ตู้โกหก”

อ้าว! โกหกก็อธิบายให้เขาตัวเอง เห็นไหม พอเขารู้ของเขาขึ้นมาเอง เขาซาบซึ้งนะ ตั้งแต่นั้นมานะ โอ้โฮ! เขามาทำทางจงกรมให้ เขามาดูแลให้ เขาอุปัฏฐากดูแลให้ แล้วเขายังดีเลย “แหม! เมื่อก่อนทางมันแบบว่ามันมีแต่รากไม้ ทางมันเดินไม่ได้ ตู้เดินได้ อย่างไร” ยังตำหนิอีกนะ ตำหนิว่าไม่บอก ไม่ให้เขามาทำบุญนะ พอเขาศรัทธาแล้วเขามาทำให้หมดเลย แต่ตอนนั้นเขากลัวว่าเป็นเสือเย็น กลัวจะเป็นโทษกับเขา

นี่ก็เหมือนกัน พ่อแม่ พ่อแม่เห็นลูกไปปฏิบัติก็ไม่อยากให้ลูกปฏิบัติ ก็มีการต่อต้าน ทีนี้จะบอกให้แม่ปฏิบัติก็กลัวแม่ไม่ยอม ก็เลยใช้อุบายบอกว่า ถ้าสวดมนต์แล้วเหนื่อย เราก็บอกให้พุทฺธโรบ้างก็ได้ พุทฺธโรแทนก็ได้ พุทฺธโรแล้วจะดีขึ้น เพราะเวลาเราสวดมนต์จะได้บุญให้ลูกมากขึ้น

เห็นไหม ด้วยความผูกพัน รักลูก ก็ยอมทำ ถ้ายอมทำ จิตก็เป็น อันนี้เป็นบาปตรงไหน เขาเขียนมาไง ถ้าทำอย่างนี้จะเป็นบาปหรือเปล่า เป็นการโกหกพ่อแม่

เวลาเราโกหกมดเท็จกัน เราโดนเขาตำตุนกัน นั่นนะโกหก เราไปตำตุนคนอื่น ตำตุนเพื่อผลประโยชน์ มันไม่เป็นประโยชน์อะไร นี่พ่อแม่เราจะไปตำตุนใหม่พ่อแม่ละ ถ้ามีลูกนะ พ่อแม่เสียเมื่อไหร่ สมบัติของพ่อแม่ก็เป็นของเราหมด พ่อแม่เขาจะตำตุนอะไรเรา แล้วเราจะไปตำตุนอะไรพ่อแม่

พ่อแม่กับลูกนะ ความรักที่สะอาดบริสุทธิ์ ความรักระหว่างแม่กับลูก พ่อแม่กับลูก ความรักนี้ความรักที่ไม่เจือด้วยอย่างอื่นเลย ความรักของพ่อของแม่กับลูก ความรักที่สะอาดบริสุทธิ์ แล้วเรามีความรัก แต่มันก็เกิดทิฐิ ลูกของฉัน ฉันจะไม่ให้ไปไหน ฉันจะไม่ให้ไปปฏิบัติ ลูกของฉันต้องอยู่บ้านฉัน ลูกของฉัน ฉันจะฝึกเอง มันก็มีการต่อต้าน ใอันนี้ทิฐิอย่างนี้มันมีธรรมดา ฉะนั้น เวลาพุทธโธถึงไม่ยอมพุทธโธไง กลัวกลัวลูกจะไปพุทธโธซะ ตัวเองก็เลยต่อต้านไม่ยอมพุทธโธ

ไ้กรรมนี้มันเกิดทิฐิ มันเกิดการขัดแย้งกันเรื่องความผูกพัน ฉะนั้น ถ้าเรามีสติปัญญา เราก็ใช้อุบาย ถ้าจะสวดมนต์ให้ลูกมากๆ ถ้าสวดแล้วมันเหนื่อยก็พุทธโธก็ได้ ถ้าพุทธโธไปแล้ว นี้อย่างนี้มันเป็นอุบาย

จริงๆ แล้วเขารู้ เขาก็เข้าใจได้ แต่ความผูกพันระหว่างพ่อแม่ลูกมันเรื่องอย่างนี้ พ่อแม่ลูก ก็อยากจะให้ลูกเป็นฝั่งเป็นฝา อยากให้ลูกทำให้ประสบความสำเร็จทางโลก เพราะเขามีปัญญาเท่านั้น

แต่ปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ สมบัติปัจจุบัน สมบัติอนาคต สมบัติที่เป็นอดีตมา มนุษย์สมบัติถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วเกิดเป็นมนุษย์แล้ว สมบัติปัจจุบันคือทำสิ่งใดประสบความสำเร็จตามหน้าที่การงานของตัวเอง นี่เป็นสมบัติปัจจุบัน แล้วสมบัติอนาคต อนาคตบุญกุศลมันจะส่งไปในอนาคต

สมบัติปัจจุบัน ถ้าคนมีสติปัญญา อย่างที่เราสอนพ่อแม่ ถ้าพุทธโธๆ เห็นไหม ขาวมูเซอเวลาเขาพุทธโธ เขาหลงแล้ว ที่ว่าถามว่าหลวงปู่มันเดินหาอะไร หาพุทธโธ พุทธโธ

หาย เวลาจิตเขาหลงแล้วเขาไปหาหลวงปู่มันนะ “พุทโธตุ้ไม่หาย พุทโธตุ้สว่างไสว พุทโธตุ้ที่สุดอยู่ในหัวใจเลย พุทโธตุ้ไม่ได้หาย”

ทำไมเขาไม่บอกว่าหลวงปู่มันโกหกเลย ทำไมเขาซาบซึ่งหลวงปู่มัน

ก็หลวงปู่มันใช้อุบายให้เขาไปเจอทรัพย์สมบัติ ให้เขาไปเจออริยทรัพย์ ให้เขาไปรู้ไปเห็นของเขาเอง เขาเห็นทรัพย์ของเขาเอง พอเขาเจอทรัพย์ของเขา เขาไม่โทษหรือกว่าคนอื่นทำให้เขาเสีย มีแต่ซาบซึ่งบุญคุณ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราทำประโยชน์กับพ่อแม่ได้ พ่อแม่จะซาบซึ่งบุญคุณ ถ้าเราทำไม่ได้ มันก็กรรมของสัตว์ ไอ้อย่างนี้มันกรรมของสัตว์นะ ถึงเวลาแล้วจะรู้จะเห็นกันไปเอง นี่ผลของวิญญูะไง ความเห็นต่างระหว่างพ่อแม่กับลูก

ทำกันเองก็แล้วกัน เพราะเราเห็นนะ เราศึกษาพระไตรปิฎก เวลาพระพุทธเจ้าพูดถึงการครองเรือนนี่แสนยาก ระหว่างสามีภรรยา ความรู้สึกนึกคิดก็แตกต่างกัน แล้วลูกเกิดมาแต่ละคนๆ ก็หัวใจหนึ่งๆ การครองหัวใจ บริหารความรู้สึกนึกคิด โอ๊ย! แสนยาก ฉะนั้น การกระทบกระทั่งนี้เป็นของธรรมดา

ฉะนั้น เวลาโยมกระทบกระเียดกัน เราจะเข้ากุฏิ ไม่สน เรื่องของใครของมัน เขาหากันมาเอง เราไม่เกี่ยว เราไม่เกี่ยว นี่ก็เหมือนกัน ระหว่างพ่อกับแม่ ผลของวิญญูะอันนี้เราดูของเราละ นี่ข้อที่ ๒

ข้อที่ ๓ นี่สิ ข้อที่ ๓ “ธรรมโอสถที่รักษาโรคได้นั้นคืออริยผลเท่านั้นหรือไม่ ลูกทราบมาว่าหลวงปู่มันท่านหายจากโรคถ่ายเลือดเพราะได้สัทธาคามิผลที่ถ้าสาริกา (ถ้าจำผิด ขออภัย) และหลวงตาท่านหายจากโรคเสียดอกเพราะอนาคามิผล เพราะเคยฟังหลวงปู่พูดถึงทิตตประยูร”

ไอ้เรื่องธรรมโอสถ ธรรมโอสถมันเป็นธรรมโอสถที่รักษาไข้ แต่ถ้ามันเป็นธรรมจักร เป็นมรรค ถ้าเป็นมรรค เป็นมรรคจะชำระล้างกิเลส ถ้ามรรค มรรคญาณ ดูสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุปเพณิวาसानุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวัชยญาณ อาสวัชย ญาณทัสสนะที่ทำลายกิเลส มันเป็นเรื่องหนึ่ง

ไฉนนี้ก็เหมือนกัน สิ่งที่ว่าป็นอริยผลเท่านั้นที่เป็นธรรมโอสถ...ไม่ใช่ ไม่ใช่ อริยผลคืออริยผล ธรรมโอสถคือธรรมโอสถ

อริยผลนะ อริยผลที่จิตเราสงบแล้วเป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธินี้เป็นกัลยาณปุถุชน ยกขึ้นสู่โสดาปัตติมรรค เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง แล้วใช้ปัญญาพิจารณาไป นี่เป็นมรรค มรรค มัคโค ทางอันเอก ถ้าพิจารณาแยกแยะไปแล้ว ถ้ามันสมุจเฉทปหาน เวลามันขาดไปแล้ว นี่โสดาปัตติผล สกิทาคามีผล อนาคามีผล อรหัตตผล ถ้าเป็นมรรคเป็นผลอย่างนั้น นั่นเป็นมรรคเป็นผล ธรรมโอสถเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ธรรมโอสถนะ จิตสงบแล้ว ถ้าทำจิตสงบแล้วใช้พลังของจิต กำลังของจิตพิจารณา พิจารณาอะไร จับไขได้ป่วย พิจารณาในการจับไขได้ป่วยนั้น ถ้ามันพิจารณาในการจับไขได้ป่วย พอมันเข้าใจแล้วมันปล่อยมันวาง พอมันวาง โรคภัยไข้เจ็บนั้นหายเลย มันหายเลย แต่จิตต้องมีกำลัง

ถ้าจิตไม่มีกำลังนะ ยิ่งพิจารณาไปนะ โรคภัยไข้เจ็บนั้นยิ่งทำให้โรคภัยไข้เจ็บมากขึ้น ทำให้โรคภัยไข้เจ็บนั้นแบบว่ามันยิ่งถล่มลงไป แล้วเวลาไปหาหมออะ หมอจะถามว่า ทำไมปล่อยถึงขนาดนี้ ทำไมไม่รีบมาหาหมอ มาหาหมอนี้เสียแล้ว เพราะอะไร เพราะกำลังของจิตมันไม่พอ

หลวงตาท่านพูดบ่อย เวลาคนไปถามเรื่องนี้ หลวงตาท่านบอกว่า ถ้าคนไม่มีกำลังนะ ให้ไปหาหมออะ ถ้าคนจะใช้ธรรมโอสถต้องให้คนที่มีความกำลัง คนที่จิตใจเข้มแข็ง คนที่จิตใจเข้มแข็ง ถ้าจิตมันสงบแล้ว เช่น เราเป็นไข้ เราพิจารณาการใช้ ใช้นี้มาจากไหน ใช้นี้เกิดจากอะไร อาการไข้ พิจารณาไล่ไป พอถ้าจิตมันลง นั่นนะธรรมโอสถ

ธรรมโอสถเป็นธรรมโอสถ อริยผลเป็นอริยผล มันคนละประเด็นกัน แต่คนละประเด็นกัน ที่นั่นมันเป็นอย่างไร มันเป็นที่ว่า “ลูกทราบมาว่าหลวงปู่มันท่านหายจากโรคถ่ายเลือดเพราะท่านได้สกิทาคามีผลที่ถ้ำสาริกา”

กรณีถ้ำสาริกา ท่านจับไขได้ป่วย ท่านจับไขได้ป่วยไข้ไหม ท่านพิจารณาอาการไข้ของท่าน ท่านพิจารณา เพราะจิตท่านสงบอยู่แล้ว ท่านพิจารณากายของ

ท่าน พิจารณากายของท่านพร้อม พร้อมไปกับการพิจารณาอริยสัจ พร้อมกันไป พิจารณากาย การเจ็บไข้ได้ป่วย เรื่องกาย เรื่องเวทนา เรื่องจิต เรื่องธรรม พิจารณาไปพร้อมกัน

เวลาไปพร้อมกัน พิจารณาของท่านไป พิจารณาของท่าน มันรวมลง พอรรวมลง มันรวมลง พอรรวมลง กิเลสมันขาดไปด้วย สิ่งที่เจ็บไข้ได้ป่วยหายไปด้วย แล้วจิตท่านรวมลงแล้ว สิ่งที่พวกเทวดา พวกเจ้าที่เจ้าทาง พวกเทวดาที่มาอนุโมทนากับ หลวงปู่มัน มาอนุโมทนา เห็นไหม เขาเป็นยักษ์ ยักษ์ที่อยู่ดีๆ เดินเข้ามาหาหลวงปู่ มัน นี่เห็น

ฉะนั้น กรณีนี้มันก็จะย้อนเปรียบเทียบให้เห็น เปรียบเทียบให้เห็นว่า เวลา หลวงตา หลวงตาท่านพิจารณากายของท่าน พอพิจารณากายของท่าน พิจารณาแล้ว มันปล่อย โลกนี้ราบหมด พอโลกนี้ราบหมด ท่านก็ขึ้นไปรายงานหลวงปู่มันบอกว่าจิตมันเป็นอย่างนั้นนะ

หลวงปู่มันบอกว่า “เป็นเหมือนเราที่ถ้ำสาริกาเลย เหมือนเราที่ถ้ำสาริกาเลย แต่ของเรามียักษ์ ของมหาไม่มียักษ์”

เพราะหลวงตาท่านพิจารณากายของท่าน พิจารณาของท่าน อันนี้เป็นอริยผล แต่หลวงปู่มันท่านพิจารณาอริยผล แล้วท่านละถึงโรคถ่ายเลือดของท่านด้วย แต่ หลวงตาท่านพิจารณาของท่าน ท่านได้อริยผลด้วย แต่ท่านไม่เห็นโรคภัยไข้เจ็บของท่านที่มีหรือหายไปเลย มันไม่เห็นมี นี่พูดถึงอริยผล

ในอันเดียวกัน ในอันเดียวกันที่ว่าเวลาหลวงตาท่านพิจารณาโรคเสียดอก ท่านบอกว่าท่านได้อณาคามีผล ผิด ไม่ใช่ เพราะตอนที่ท่านเป็นโรคเสียดอก ท่านได้อณาคามีผลมาแล้ว ท่านได้อณาคามีผลมาก่อนหน้านั้น โรคเสียดอกไม่ใช่ได้อณาคามีผล

จับประเด็นนี้ให้ดีนะ แล้วกลับไปฟังเทศน์หลวงตาใหม่ หลวงตาท่านบอกว่า ท่านเป็นโรคเสียดอก เวลาท่านเป็นโรคเสียดอก ท่านเป็นโรคเสียดอกไข้ใหม่ ท่านบอก

ท่านไม่ได้แล้ว พุคกับชาวบ้านไม่ได้แล้ว เราเป็นโรคเสียดอกแล้ว เราเป็นเองแล้ว ขอให้เรากลับไปเถอะ กลับไปพิจารณาของท่าน

พของท่านไปพิจารณา ที่ท่านพิจารณาท่านบอกว่า ไม่อยากตาย ไม่อยากตาย เพราะตายแล้วมันได้อานาคามี คือมันไปเกิดบนพรหม

ท่านได้มาก่อนที่เป็นโรคเสียดอก หลวงตาท่านได้อานาคามีก่อนที่จะเป็นโรคเสียดอก เพราะท่านบอกว่าท่านเป็นโรคเสียดอก ถ้าท่านตายตอนนั้นท่านต้องไปเกิดบนอนาคามี ถ้าท่านตายตอนนั้น เพราะตอนนั้นท่านยังไม่ได้พิจารณาใช้ไหม ถ้าท่านตายตอนนั้น ถ้าท่านเป็นโรคเสียดอกแล้วถ้าตายไป เพราะยังไม่ได้พิจารณาโรคเสียดอก ถ้าตายไป ท่านบอกว่าตอนนั้นมันได้อานาคามี ยังคาอยู่ ยังไม่อยากตาย

ไม่อยากตาย ก็เลยตั้งไว้ ไม่อยากตาย ก็พยายามจะพิจารณา ไม่อยากตาย ก็พิจารณาโรคนี้ พอพิจารณาโรคนี้ ท่านก็พิจารณาของท่าน ท่านพิจารณาเวทนาของท่าน ท่านพิจารณาของท่าน นี่ธรรมโอสถ อันที่หลวงตาเป็นนี่ธรรมโอสถ ธรรมโอสถ ตรงไหน

ตรงที่ว่า ท่านได้อานาคามีมาก่อน ท่านได้มาแล้ว แล้วพอเป็นโรคเสียดอก ท่านบอกท่านไม่อยากตาย พอไม่อยากตายมันก็กังวล พอกังวลแล้วธรรมะก็มาเตือน

ธรรมะมาเตือนเลย ท่านก็เคยพิจารณาของท่านมาแล้ว เวลาผ่านเวทนามาแล้ว ท่านจะมาตกใจเรื่องนี้ได้อย่างไร พอท่านไม่ตกใจ ท่านก็กลับมาพิจารณาโรคเสียดอก พิจารณาซ้ำพิจารณาซ้ำ จนมันรวมลงแล้วมันหายหมดใจ พอมันหายหมดแล้ว ท่านถึงออกมา ท่านถึงไปจุดและต่อม แล้วไปสิ้นสุดเอาที่วัดดอยธรรมเจดีย์

ท่านได้อานาคามีมาก่อนเป็นโรคเสียดอก โรคเสียดอกนี่เป็นการยืนยัน เพราะเวลาท่านเป็นโรคเสียดอกแล้วท่านบอกไม่อยากตายๆ เพราะตายแล้วมันยังคาอยู่ ไม่อยากตาย เพราะตายแล้วมันไปเกิดบนอนาคามี บนพรหม

ไปฟังเทศน์ใหม่ นะ ไปฟังเทศน์ใหม่ แล้วเรียงลำดับจับขั้นตอนใหม่ นี่คนไม่เป็นมันอย่างนี้ คนไม่เป็นมันฟังแล้วมันไม่รู้จิ้งหะจะโคน หรือว่าวงจรของมันนี่ไม่เข้าใจ

หรือก นี่ไง คนไม่รู้เป็นแบบนี้ ฟังเทศน์ด้วยกัน แต่ตีความไปคนละเรื่อง แต่ถ้าฟังเทศน์ด้วยกันนะ

ฉะนั้น คำว่า “โรคเสียดอก” นี่กรรมโอสถของหลวงตาล้วนๆ เลย แล้วตอนที่ท่านไปอยู่ที่หนองผือ เวลาจบแล้วไปที่หนองผือ แล้วเวลาท่านท้องร่วง แล้วอาเจียน ๒ หน ที่ว่าจะตายนะ นั่นนะท่านไม่ตกใจเลย ท่านไม่มีมรรคมีผลให้รักษาแล้ว มันจบแล้ว มันธรรมชาติแล้ว จบแล้ว แต่ท่านก็ใช้พิจารณาของท่านเป็นกรรมโอสถ

กรรมโอสถเป็นกรรมโอสถนะ อริยผลเป็นอริยผล มันไม่ใช่อันเดียวกัน แต่ถ้าผู้ที่พิจารณา พิจารณาไปพร้อมกัน พิจารณาจุดเดียว แต่มันได้ทั้งอริยผลด้วย ได้ทั้งสิ่งที่เจ็บไข้ได้ป่วย อย่างเช่นหลวงตาท่านนั่งตลอดรุ่งพิจารณาเวทนา เวทนา ท่านบอกเลย เหมือนกับว่าเอาไฟสุ่มใส่ตัวตลอดเวลา ความเจ็บปวดมันรุนแรงขนาดนั้นนะ

พอพิจารณาเวทนา แยกไปเรื่อย แยกไปเรื่อย พอพิจารณาเวทนาจนหมด เวทนาหายหมด จิตนี้รวมลง ท่านพูดเองเลย “ต่อไปนี่มันจะเอาเวทนาหน้าไหนมา หลอกเราวะ เวทนานี้เรารู้เท่าหมดแล้ว มันจะเอาอะไรมาหลอกเราอีก” เวลามันขาดแล้ว พิจารณาเวทนา พิจารณาเวทনারวมลง ปล่อยหมด ขาดหมด มันจบไป นี่อริยผล

แต่เวลาพิจารณาความเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้ามันเกี่ยวพันกับเรื่องอริยผลไปด้วย อย่างเช่นที่หลวงปู่มันท่านได้ที่ถ้ำสาริกา ท่านได้ที่ถ้ำสาริกาเพราะท่านเจ็บไข้ได้ป่วย แล้วท่านพิจารณาไปด้วย แล้วมันได้มรรคผลไปด้วย นี่กรณีอย่างนี้

แล้วเวลากรณีอื่น เวลาท่านไปเจ็บไข้ได้ป่วยที่เชียงใหม่ หลวงปู่เจี๊ยะท่านเล่าให้ฟัง ไปอยู่เชียงใหม่ นะ เจ็บหนัก เจ็บหนักส่งเข้าโรงพยาบาลแมคคอร์มิค หมอโรงพยาบาลแมคคอร์มิคทั้งหมดเลย หลวงปู่มันต้องตายเด็ดขาด หมอวินิจฉัยเลยว่ายตาย

แล้วเจ้าคุณราชวีกีที่เป็นสมเด็จฯ ท่านเป็นเจ้าของไข้ ท่านก็ไปคุยกับหมอ หมอเขาวินิจฉัยเลย หลวงปู่มันนี่จบ ไม่มีทางรอด

หลวงปู่มั่นท่านนอนอยู่ นี่หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟัง หลวงปู่มั่นท่านนอนอยู่ หลวงปู่เจี๊ยะเป็นคนอุปัฏฐาก หลวงปู่มั่นก็เรียกเจ้าคุณราชกวีเข้ามา “หมอเขาว่าอย่างไร”

เจ้าคุณราชกวีไม่กล้าพูดนะ แต่หลวงปู่มั่นรู้ หลวงปู่มั่นนี่รู้หมดนะ หลวงปู่มั่นพูดเอง “ไม่ตายหรอก เจ้าคุณไม่ต้องตกใจ ไม่ตาย อย่างไม่ตาย อย่างไม่ตาย มันยังไม่ถึงเวลาตาย ฉะนั้น เอาเราออกจากโรงพยาบาล”

เอาหลวงปู่มั่นออกจากแมคคอร์มิคไปไว้ที่บ้านผู้ใหญ่หนานแดง หลวงปู่เจี๊ยะเป็นคนอุปัฏฐากที่นั่น หลวงปู่เจี๊ยะ เขาถวายเงินมา ๑ บาท หลวงปู่เจี๊ยะไปซื้อนมมาแล้วบอกว่ามาบำรุงให้หลวงปู่มั่นแข็งแรงขึ้นมา

หลวงปู่มั่นไม่ยอม หลวงปู่มั่นไม่ยอมฉัน หลวงปู่มั่นจะเก็บหอมรอมริบเรื่องวินัย จะไม่ยอมผิดเลย หลวงปู่เจี๊ยะอ่อน อ่อนอย่างกับลูกอีก “ผู้ใหญ่เจ็บไข้ได้ป่วยก็ต้องบำรุงขึ้นมา”

หลวงปู่มั่นท่านไม่ยอม แล้วท่านก็ฟื้นฟูขึ้นมาจนหาย

นี่นายแพทย์เขาบอกเลยว่าหลวงปู่มั่นไม่รอดหรอก เพราะเป็นไข้ป่า ออกมาจากป่า แล้วอาการหนักมาก แล้วพอพูดไปแล้ว เจ้าคุณราชฯ เป็นเจ้าของไข้ หมอไปคุยกับเจ้าของไข้ พวกหมอบอกว่า หลวงปู่มั่นตายแน่นอน ไม่มีทางหาย

หลวงปู่มั่นเรียกเจ้าคุณราชฯ เข้ามาถาม “หมอว่าอย่างไร”

“หมอบอกตาย”

หลวงปู่มั่นบอกว่า “ไม่ตาย ไม่ตายหรอก ไม่ตาย เอาเราออกจากโรงพยาบาล”

ออกจากโรงพยาบาลก็มาอยู่บ้านหนานแดง หลวงปู่เจี๊ยะอุปัฏฐากมาจนหายหายเสร็จแล้วออกจากโรงพยาบาลยังเที่ยวเชียงใหม่อยู่พักหนึ่ง จนกลับไปอีสานยังไปเผยแผ่ธรรมที่อีสานอีกเกือบ ๑๐ ปี

พอถึงเวลา ๑๐ ปี บอกหลวงตาไว้เลย “เราป่วยแล้วนะ ป่วยครั้งนี้ครั้งสุดท้าย คราวนี้ตาย แต่ไม่ตายง่าย ๆ”

เพราะเป็นวันโรค ๘ เดือน เวลาตายท่านบอกเลยว่าท่านตาย เวลาหมอวินิจฉัยว่าท่านต้องตาย ท่านบอกว่าไม่ตาย ท่านบอกไม่ตาย หมอบอกว่าตาย ท่านบอกไม่ตาย นี่กรรมโสด

จะนั้นบอกว่า กรรมโสดแล้วมันต้องอริยผล

เพราะถ้าโยมคิดกันอย่างนี้ โยมก็เอาเรื่องอริยผลกับเรื่องกรรมโสดมาคลุกเคล้ากัน ทีนี้พอคลุกเคล้ากัน มันทำให้ไขว้เขว ในการปฏิบัติก็เลยปฏิบัติเพื่ออะไร ปฏิบัติเพื่อกลัวเป็นกลัวตายใช่ไหม หรือปฏิบัติเพื่อชำระล้างกิเลส ถ้าชำระล้างกิเลสไปแล้วนะ ใจความกลัวเป็นกลัวตายมันไปไหน มันไม่ไปไหนหรอก

จะนั้น สิ่งที่เราทำกรรม กรรมเราทำกันเอง กรรมดี เราทำกับมือ เวลาจิตของเรา มรรคผลมันเป็นกิริยาของจิต จิต อากาโรของจิต วิธีการเป็นวิธีการ จิตมันการกระทำ พอมันได้มรรคได้ผล มันรู้ของมันมันเป็นจริงของมัน แล้วคนอื่นไม่รู้กับเรา คนอื่นไม่รู้หรอก จะนั้น คนอื่นไม่รู้กับเรา ถ้ารู้จริงไม่จริง พูดออกมาอย่างนี้

จะนั้น สิ่งทีบอกว่า “เคยฟังหลวงพ่อบุญถึงทิดประยูร”

อันนี้ก็เหมือนกัน ตอนทิดประยูรเขาอยู่บ้านตาดแล้วเจ็บไข้ได้ป่วย หลวงตาเอามาส่งโรงพยาบาลเอง แล้วผ่าออกมา ผ่าแล้ว แล้วหมอบอกว่าเย็บกลับเลย เพราะมันรุนแรงแล้ว

หลวงตาเป็นคนถามเองว่าจะตายบ้านหรือจะตายวัด ถ้าตายที่บ้านก็ให้สีกแล้วกลับไปที่บ้าน ไปตายที่บ้าน ถ้าจะตายที่วัด เรากลับวัดป่าบ้านตาดกัน

บอกตายวัด ก็กลับไปวัดป่าบ้านตาด พอกลับวัดป่าบ้านตาดก็พุทโธๆ มา เขามีกำลังใจ กำลังรักษา จนอยู่มา พัน ๖ เดือนไปแล้วก็เฉย สุดท้ายแล้วเขาสึกไปหายแล้ว หายจากโรค แล้วมาสีก สีกทีหลัง สีกแล้วกลับไปอยู่เมืองจันทร์ คนเมืองจันทร์ทิดประยูร นี่ตอนอยู่ที่บ้านตาดได้เห็นมา ได้เห็นมาอย่างนี้ เรื่องนี้ นี่กรรมโสด

ถ้าเขามีมรรคมีผล เขาจะสึกไหม ถ้าเขามีมรรคมีผล เพราะเขาไม่มีมรรคไม่มีผล เห็นไหม เขาน้อยใจใจ เขาใจหลงตา พอน้อยใจหลงตา เขาก็ไปขอสึก ไปขอสึกกับหลวงปู่หล้าก็ไม่กล้าให้สึก ไปขอใครสึกก็ไม่ให้สึก ให้อภัยบ้านตาตาด สุดท้ายเขาสึกไป ตอนนั้นเราบวชใหม่ๆ เราได้ข่าวมา อันนี้เป็นอันหนึ่ง

คำถามนะ “อยากทราบว่าจะถ้าไม่ได้อรียผล เพียงแค่พุทโธ จะเป็นธรรมโอสถรักษาโรคได้หรือไม่ หรือแค่ทำให้รักษาใจไม่ให้ป่วยไปกับกายแค่นั้น กราบขอบพระคุณ”

ถ้าเราไม่ได้อรียผลไซ้ไหม ถ้าเรามีกำลังพอ กรณีนี้ละ หลวงตาเวลาอยู่ในวงปฏิบัติ ถ้าจิตใจเราเข้มแข็ง มันเข้มแข็งเข้มขัน มันสู้กับเวทนา สู้กับสังขาร สู้กับความ เป็นจริงนี่นะ มันสามารถชนะได้

แต่ส่วนใหญ่แล้วพวกเราอยากได้ แต่เวลาความเจ็บไข้ได้ป่วยมันยังไม่รุนแรง เราได้ๆๆ พอพิจารณาไป พอมันรุนแรงมานะ “ไปหาหมอเถอะ ไปหาหมอก็ก็นไปแล้ว มันไม่ไหวแล้วแหละ” แต่ที่แรกก็เก่ง ใหม่ๆ เก่งนัก อู๋ย! ธรรมโอสถๆ พอจะตายขึ้นมา “ไปหาหมอใหม่”

“เออ! ไปก็ไป”

ที่แรกบอกไปหาหมอใหม่ “ไม่ๆๆ ธรรมโอสถ” มันยังไม่รุนแรงไป พอรุนแรงมาถามอีกที “ไปหาหมอใหม่” “ไอ้จะพูดก็เสียหน้าเนาะ พูดอ่อยๆ “ไปก็ไป” พอไป หมอบอกว่า “ไอ้โฮ! ปล่อยจนมา” ถ้าใจเราไม่เข้มแข็งนะ

ฉะนั้น หลวงตาจะบอกว่า ถ้าจิตใจเราเข้มแข็งนะ ธรรมโอสถแก้โรคแก้ภัยได้ แต่ต้องเข้มแข็งนะ ถ้าไม่เข้มแข็ง หลวงตาจะบอกว่า ไปหาหมอเถอะ ไปหาหมอนะ เตี่ยวมันรุนแรงไปแล้วมันจะรักษายาก ไปหาหมอซะ

แต่ถ้าคนจริงนะ ธรรมโอสถสู้ได้ แต่ส่วนใหญ่แล้วเราจริงแต่ปาก เราจริงกันแต่ปาก เพราะเราไม่จริง เราไม่จริง เราถึงโดนกิเลสมันขี้ค่ออยู่นี่ไง เพราะเราไม่จริง เราถึงทุกข์ยากกันอยู่นี่ไง

แต่ถ้าเราจริงนะ ของอย่างนี้ผ่านได้หมด มันผ่านได้หมด ทีนี้ผ่านได้หมด เวลาพูดถึงคนอื่นก็ผ่านได้หมด ก็ไม่กล้ายืนยัน เราไม่อยากจะคุยนะ เจ็บไข้ได้ป่วย เราผ่านเรื่องนี้มาเยอะมาก มาลาเรีย เขาตายกันต่อหน้า นอนด้วยกัน ตายต่อหน้าเลย

เขาจะมาฉีดยาเรา เราบอกไม่มีทาง มึงเป็นเองก็ต้องหายเอง สู้กับมัน พูดอย่างนี้มันก็เหมือนกับไข้ไม่ มันต้องพูดกับพระที่อยู่ด้วยกัน ตอนเป็นไม่ได้เป็นคนเดียว มันเป็นทั้งวัด แล้วตายก็ตายกันต่อหน้านี้ อยู่ด้วยกัน ๔-๕ องค์ องค์นี้ตายๆ เดี่ยวๆ ก็ตาย เพราะนอนอยู่ด้วยกัน เป็นอย่างนี้มาตลอด

เวลานักปฏิบัติกับนักปฏิบัติเขาอยู่ด้วยกัน เขาเห็นใจ นักปฏิบัติกับนักปฏิบัติ โทมมาด้วยกัน เห็นมาด้วยกัน ใครไข้ใครดีแต่ไข้ ใครดีแต่พูด ใครทำจริง เขารู้กัน เขาเห็นกัน

ฉะนั้น พุทโธนี้ได้ แต่ต้องมีจิตใจเข้มแข็ง คำว่า “พุทโธ” เขียนคำว่า “พุทโธ” แล้วแขวนคอไว้ แล้วโรคภัยไข้เจ็บจะวิ่งหนีเลย ไม่กล้าเข้ามา ไม่มีหรอก เขียนคำว่า “พุทโธ” แล้วแปะไว้หน้า ฉันทมีพุทโธนะ โรคภัยไข้เจ็บเข้ามาไม่ได้ เดี่ยวพวกนี้ตายหมด

แต่ถ้ามันเข้มแข็งจากภายใน เป็นไปได้ ฉะนั้น พุทโธ ถ้าเข้มแข็งนะ ธรรมโอสถ ส่วนหนึ่ง แล้วอริยผล เรื่องการประพฤติปฏิบัติ เรื่องอริยสัจนี่อีกเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าอริยสัจ กับเรื่องอริยผล กับเรื่องการเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้ามันไปด้วยกัน อันนั้นก็เป็นอย่างอื่น เรื่องหนึ่ง มันเป็นอย่างอื่น เรื่อง หลายๆ เรื่อง หลายๆ เรื่อง หลายๆ แนวทาง หลายๆ วิธีการ

แต่เราเนี่ย เวลาวิทยาศาสตร์ พูดแล้วต้องสูตรนั้นต้องเป็นอย่างนั้นๆ วิทยาศาสตร์ เห็นใหม่ วิทยาศาสตร์ตายตัว ทฤษฎีตายตัว

แต่ถ้าเป็นการปฏิบัติ จิตนิสสัย เรื่องเวรเรื่องกรรม เรื่องหนักเรื่องเบา เรื่องความเข้มแข็ง เรื่องการพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรมแต่ละแขนง แต่ละอย่าง มันไม่เหมือนกันทั้งนั้นนะ

เราถึงได้พูดไป พระอรหันต์ล้านองค์ก็ล้านอย่าง ไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกันหรอก แต่อริยสัจอันเดียวกัน ตรัสรู้เหมือนกัน แต่วิธีการ จริต นิสัยไม่เหมือนกัน

ฉะนั้น เวลาจะไปเลียนแบบนะ ก็อปปีมานะ ตายเปล่าครับ ต้องทำให้เป็นจริงของเราขึ้นมา ให้มันเป็นสัจจะของเราขึ้นมา มันถึงจะเป็นความจริงขึ้นมา นี่พูดถึงว่าเราทำกรรมเอง

อนันตริยกรรม ใครจะว่า ใครจะพูดอย่างไร ถ้าการเสียดสีของเขาเป็นเรื่องของเขา เรื่องเราให้อุบายพ่อแม่ไม่ใช่เป็นบาปเป็นกรรม เรื่องพุทธโธ เรื่องธรรมโอสธ ถ้าเราปฏิบัติของเรา จิตใจเราเข้มแข็ง เราพิจารณาของเราไป เป็นไปได้

แล้วถ้าเราจะธรรมโอสธด้วย แล้วเราปฏิบัติไป สติปัฏฐาน ๔ เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริงด้วย อันนั้นเรารู้จริงเห็นจริง เราจะเข้าใจความเป็นจริงหมด เป็นปัจจุัตถัง เป็นสันทิฎฐิโก ยืนยันกลางหัวใจ เอวัง